

KRATKA DNEVNA ZGODBA

STARI OČE KATAJ

(IZ KNJIGE "ZADRUGA NEMANIČEV")

Katajevi so se nekoč imenovali Jašin in so stanovali na istem kraju, kjer je po požaru sezidal Jegor Stepanovič svojo lepo hišo. Katajevi pa so se preselili v zgornjo vas. Tu je bila po globoki veri-

nosti starega očeta Katajeva veliko primernejša lega, bodisi za sadojnake, bodisi za čebele. Tudi ljudstvo ni bilo tako pohlepno kot na Krivi cesti.

Kot oves ob slabi letini, oči starega Kataja so motne kot godlja, ki jo pripravijo teletu. In obrazu mu gleda hruskast nos. Razen tega mrazi Kataja tudi ob vročini, vendar vztraja pri svojem:

"Kosti Jašinovi leže že sto let v zemlji. Sedaj pričnite z menoj nov rod: Katajeve, in na svojem gospodarstvu ukazujem jaz."

KNJIGARNA "GLAS NARODA" 216 W. 18 Street New York, N. Y.

Zoper prane prehlade Naredi način kako se iznečiš prenega prehlada, je da se dobro namažete po prsih z ANCHOR Pain Expeller...

Važno za potovanje. Kdor je namenjen potovati v stari kraj ali dobiti koga od tam, je potrebno, da je poučen v vseh stvareh. V sled našo dolgoletno skušnjo vam zamoremo dati najboljši pojasnila in tudi vse potrebno preskrbeti, da je potovanje udobno in hitro.

"Ah, kaj! Čemu bi bili nevoščljivi! Saj prihaja vse le od dela. Ni da bi samo smetano posnemali. Zakaj ne bi privoščili! Če smo nekaj..."

"To ti je bilo delo!" se navdušuje Kataj. "Tako smo bili izmučeni, da so nam bile noge trde kot drevesni stori, pa smo sklekli še srajco, pljunili v roke: naprej, dečki, zvečer potegnemo kozarček žganja!... No, takrat smo bili, ljudje!"

Ko so bili tri očiščena storov, je sejal Kataj na novem polju prosa, in jeseni je spravil v pločevinasto škatlo, v kateri so imeli prej sladkor, dvesto rubljev.

Knjige Vodnikove Družbe. Inbko že SEDAJ naročite za prihodnje leto. Naročnina, ki znaša SAMO — \$1.—

KNJIGARNA "GLAS NARODA" 216 West 18th Street, New York, N. Y.

PRIMER ČVRSTE DOLGOŽIVOSTI. V angleškem mestu Southampton imajo moža, ki ga pozna vsak mešan in ki ga radovedneži obiskujejo od blizu in daleč.

Neki novinar, ki je posetil te dni večnega mladeniča v njegovi delavnici, ga opisuje kot srednje visokega moža, ki ga leta še niso prav nič ukrivila, lasje so mu sivkasti, v kolikor ni plešast zobje, razen enega so mu izpadli že pred kakšnimi 50 leti.

Mož je zelo prijazen in zgovoren, rad je dal odgovor na vsa vprašanja, ki mu jih je zastavil zastopnik zvedave veselite. Dejal mu je, da je bil samo enkrat v življenju bolan in to l. 1852, ko se ga je lotil revmatizem.

Zivi tako, kakor živijo povprečni Angleži, pred vsem pa brez omejitve, ki si jih nalagajo po navadi množičnosti. Vstane jutraj ob pol desetih in dela potem čilo do 6. zvečer.

Može! ... Ne umičite se! Marjana je opazila Henrikino kretanje in brž je prosila Maresta, naj ji dovoli posloviti se od jetnice in paznic, stoječih v ozadju dvorišča.

Doda Henrika je hotela odločno odkloniti Marjanino žrtev in zato je dejala zamolklo: "Ne, to, kar hočete storiti, je izključeno. Nočem, ne dovolim tega."

Ime slepe sirote, izgovorjeno v tem težkem trenutku, je napravilo na Henriko vtis, ki ga je Marjana pričakovala. Izrabila je Henrikino ginjenost in ji potisnila v roko potrdilo v pomilostitvi, ki ji ga je bil prinesel zdravnik.

Vzemite tole! — je dejala. In ker je Henrika še vedno oklevala, je spregovoril še zdravnik.

DVE SIROTI Spisal A. D. ENNERY

137 Prestojnica je opazila to težko delo in kravečega srca se je vračala k policijskemu komisarju, ki je bil baš zaključil primerjanje jetniške knjige s svojim seznamom.

"Častita sestra, — je dejal Marest predstojnici, — ali so tu vse jetnice, ki jih moram odvesti?"

"Častita sestra, izvolite pregledati ta seznam in potrditi, da so zbrane tu res vse jetnice, določene za izgon."

"Vse je izgubljeno! — je zašepetal zdravnik Marjani, ki je povešenih oči krčevito stiskala Henrikino roko."

"Do solz ginjena je Marjana zašepetala v odgovor: — Bog tega ni hotel. Predstojnica je stopila k Marestu. In kliče se je pričelo: — Franciška Mouratodova! — Da, to je ona! — Jeana Raymondova! — Da!"

Marest je klical imenu še druge jetnice. Končno se je pa obrnil k Marjani: — Henrika Gerardova! Marjana je brez oklevanja stopila naprej. Proseče je uprla pogled v predstojnico in vprašala z drhtečim glasom: — Vi?"

Sestra Genovefa se je hotela temu upreti. Kar je stopil k nji zdravnik in pokazal na Henriko; z očmi je prosil predstojnico, naj se usmili ubogega dekleta.

Vsa zbegana in globoko ginjena je gledala predstojnica zdaj Marjano, čakajočo s sklenjenimi rokami in odločitev, zdaj na Henriko, ki si ni upala črhnuti niti besedice.

Marest je še vedno čakal na odgovor. Tedaj je napravila Marjana zadnji poskus. — Usmilite se me, častita mati! — je vzkliknila in padla pred predstojnico na kolena. — Blagoslovite me, kajti ta odhod očisti grešnico...

Tiho je pa pripomnila: — In reši nedolžno žrtev... — No, častita sestra, — jo je priganjal Marest.

Slo je za odločitev o Henrikini usodi. Predstojnica, ki vse svoje dolgo življenje ni poznala laži, ker jo je smatrala za velik greh, je položila Marjani roko na čelo. Ozrla se je v nebo in odgovorila odločno: — Da... zares... to je Henrika Gerardova!"

Dvojni krik se je razlegel iz prs dveh jetnic, prva je nastopala za drugo težko pot v izgnanstvo in sramoto.

Sestra Genovefa je ta čas dvignila Marjano in jo objela. Solze so ji pritekale po licih in prosila je boga, naj ji odpusti laž, ki jo je bila zagrešila iz plemenitega nagiba.

Marjana se ji je pa iztrgala iz objema in odšla za Marestom. Stopila je na svoje mesto med jetnicami, pripravljenimi za pot v izgnanstvo.

Vrata v ograji so se odprla in jetnice so odšle. Tedaj se je ozrla sestra Genovefa na zdravnika, ki je podpiral Henriko. In solznih oči je dejala: — Ah, doktore, moja prva laž! — V nebesih jo sprejmejo kot dobro delo. — je odgovoril zdravnik.

(Dalje prihodnjič.)

Ljubiteljem leposlovja. Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov slovenskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjigo, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmerne. Knjigarna "Glas Naroda"

